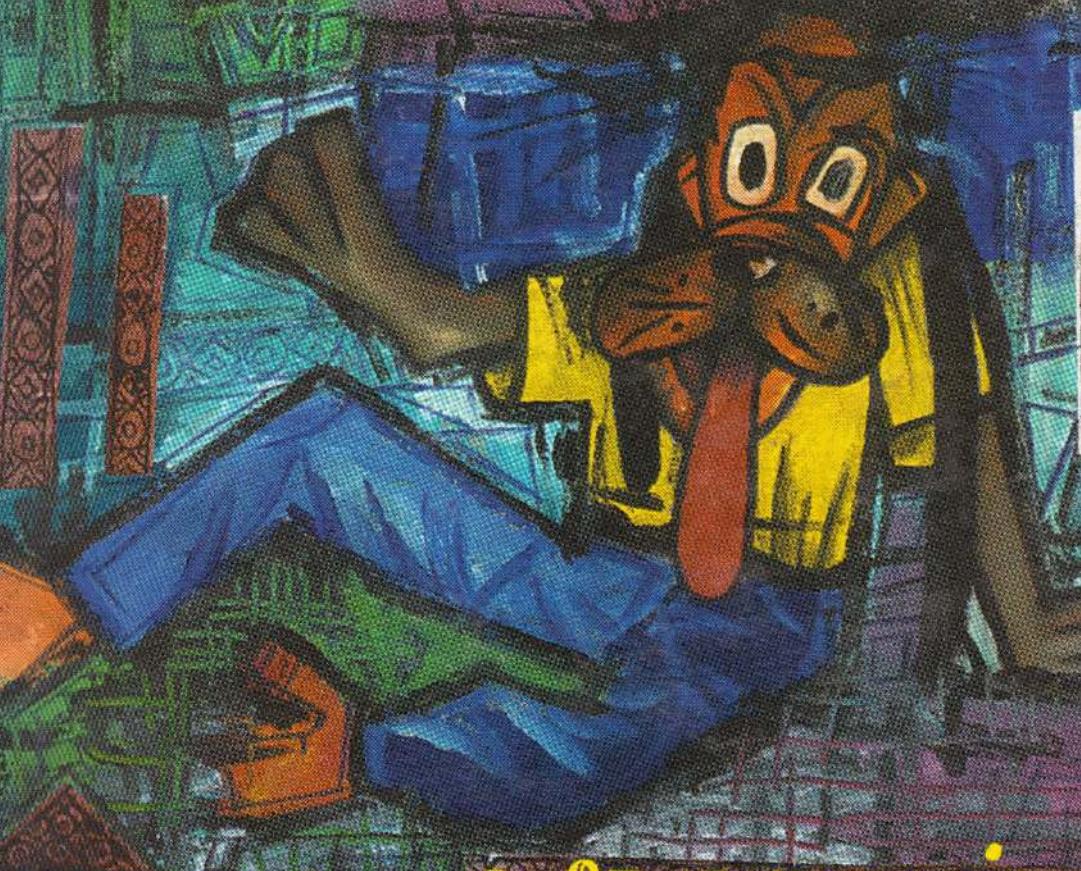

நரியின் துந்திரம்

ஓ. கே. ருணாதன்

நரியன் தந்திரம்

ஓ.கே.குணாதன்

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

BIBLIOGRAPHICAL DATA

TITLE	:	NARIEIN THANTHIRAM
CATEGORY	:	CHILDREN SHORT STORIES
AUTHOR	:	K.KUNANAADAN 64, KATHIRAMAR ROAD, AMIRTHAKALY, BATTICALOA.
PUBLISHERS	:	PRIYA PIRASURAM - 8
COVER & ARTS	:	KIKO
COPY RIGHT	:	AUTHOR
TYPE SETTING	:	DILAK COMPUTER TYPE SETTING.
PRINTERS	:	A. J. PRINTS - DEHIWALA
PRICE	:	75/=
FIRST EDITION	:	01.10.2000
ISBN	:	955-96728-2-7

இந் நால்

இலங்கைத் தேசிய நால் அபிவிருத்திச் சபையின் அநுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்துக்கள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதுடன் இது கையெழுத்துப் பிரதி நிலைமில் சபையால் திருத்தம் செய்யப்பட்டது. என்பதைக் கவனித்துக் கொள்ளவும்.

அருமைச் சிறுவர் சிறுமியரே!

அனைவருக்கும் அன்பு வணக்கம்.

கடந்த காலங்களில் எனது வீர ஆனந்தன், சுதந்திரம், மாயக்கிழவி ஆகிய சிறுவர் நாவல்களை வாசித்திருப்பீர்கள்.

அந்த நாவலைப் பற்றிய கருத்துக்களையும் பாராட்டுக்களையும் எழுதிய கூறிய அன்புத் தம்பி தங்கையர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

இப்பொழுது நீங்கள் சந்திக்கப் போகும் 'நரியின் தந்திரம்' என்ற எனது நான்காவது சிறுவர் நூல் ஆறு கதைகளைக் கொண்டது.

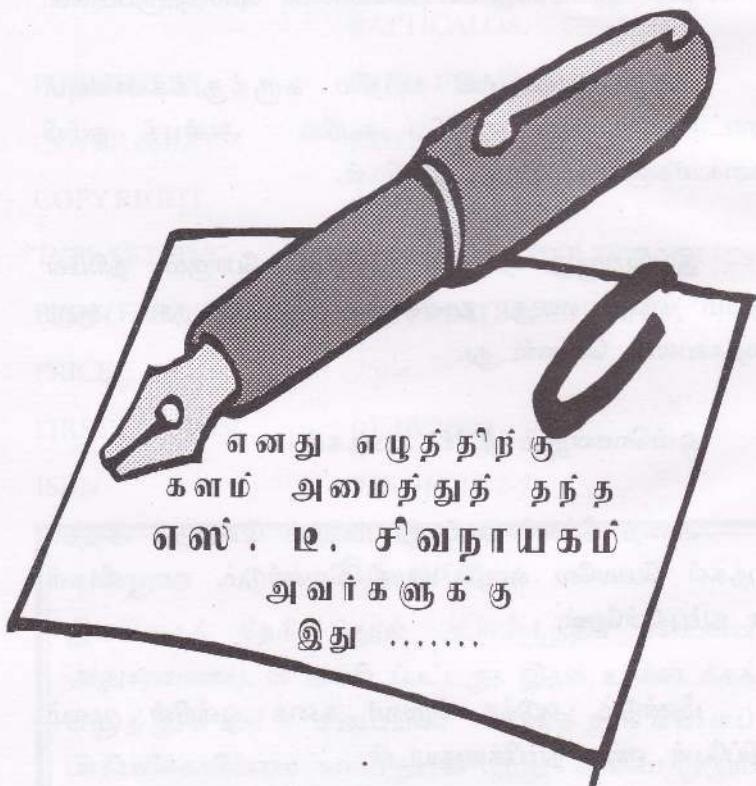
ஓவ்வொன்றும் நீதிக் கதைகள்.

அதை நீங்கள் படிப்பது மட்டும் போதாது. அந்தக் கதைகள் போலவே வாழப் பழக வேண்டும். வாழுவீர்கள் என நம்புகின்றேன்.

மீண்டும் அடுத்த சிறுவர் கதை ஓன்றின் மூலம் சந்திப்பேன் என்ற நம்பிக்கையுடன் . . .

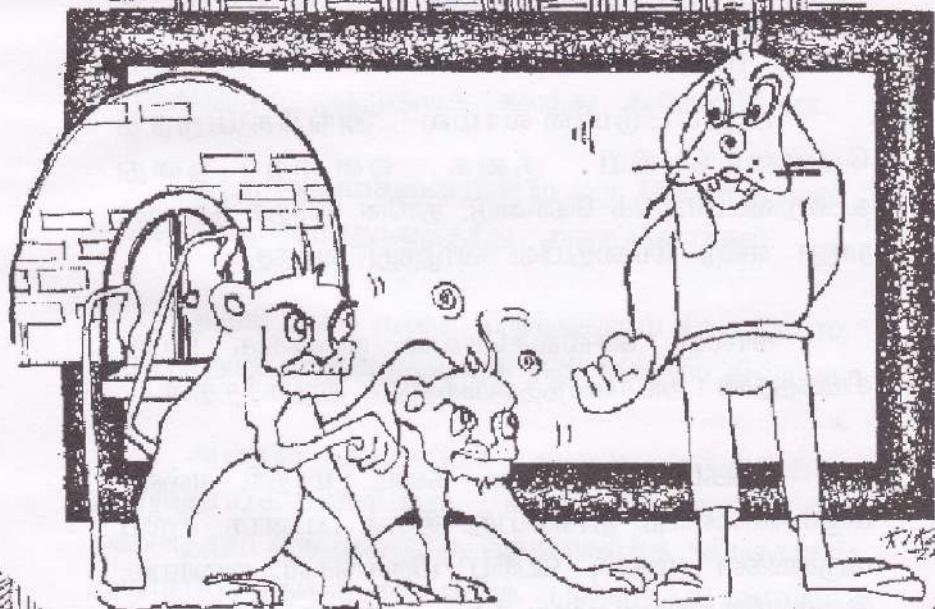
உங்கள் மாமா.

ஓ. கே. குணநாதன்.

எனது எழுத்தீர்க்கு
களம் அமைத்துத் தந்த
எஸ். ஏ. சீவநாயகம்
அவர்களுக்கு
இது

1 நயின் தந்திரம்

முன்னொரு காலத்தில் ஆபிரிக்கக் கண்டத்தின் மத்தியிலே சுகாரப் என்றோரு அடர்ந்த காடு இருந்தது.

அக்காட்டினிலே நீண்ட காலம் தொடக்கம் பலவகையான மிருகங்களும் பறவைகளும் ஒற்றுமையுடன் சந்தோசமாக வாழ்ந்து வந்தன.

ஒருநாள் அயல்காட்டிலுள்ள சிங்கம் ஒன்று நுழைந்து அக்காட்டில் குடியேறிக் கொண்டது.

அதுமட்டுமில்லாமல் அங்கேயிருந்த பென் னம் பொய் குகை ஒன்றை தனது உறைவிடமாக்கிக் கொண்டு, தானே இந்தக் காட்டின் ராஜா என்ற மமதையில் வாழ்ந்து வந்தது.

காலஞ் செல்லச்செல்ல நாளுக்கு நாள், சிங்கத்தின் அடாவடித்தனங்களும் அதிகரித்தன.

சிங்கமானது கண்ட கண்ட மாதிரி எல்லா மிருகங்களையும் தாக்கியது. இதன் பயனாக, சிறிய மிருகங்கள் முதல், பெரிய மிருகங்கள் வரையும், இளம் மிருகங்கள் தொடக்கம் முதிர்ந்த மிருகங்கள் வரையும் காயப்படுத்தியும், கொன்றும் குவித்தது.

இந்தச் சிங்கத்தின் கொடுரமான நடவடிக்கையினால் காட்டில் வசித் த மிருகங்களிடையே பயம் அதிகரித்து சந்தோசமும்

அமைதியும் இல்லாமல் போயிற்று.

எப்படி மீண்டும் சந்தோசத்தையும் ,
அமைதியையும் , கொண்டுவர முடியும்? என்று
ஒவ்வொரு மிருகங்களும் தங்களுக்குள் தாங்களே
அங்கலாத்துக் கொண்டிருந்தன.

ஓருநாள் அந்தச் சிங்கத் தின்
அடாவடித்தனங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவர , சகல
மிருகங்களும் ஒன்றுகூடிக் கலந்து ஆலோசித்தன.

இந்த ஆலோசனையின்படி ஒரு வெண்புறாவை
சிங்கத்திடம் சமாதானத்தாது அனுப்பினார்கள்.

அதன் பின்பு எல்லா மிருகங்களும் சிங்கத்திடம்
சென்று தங்கள் குறைகளைக் கூறி மன்றாடி நின்றன.

ஆனால் சிங்கமோ அவை ஒன்றிற்கும்
தலைசாய்க் கவில்லை. எனவே மிருகங்கள்
அனைத்தும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவையாக “சிங்கராசா
அவர்களே, நீங்கள் எங்களைக் குழந்தைகள் என்றும்,
பெண்களென்றும் பாராமல் கொலை செய்வது
தர்மமாகாது.

எனவே நாங்கள் வயது முதிந்தவர்களாக
தினசரி ஒவ்வொருவராக வருகிறோம், நீங்கள்
இரையாக்கிக் கொள்ளுங்கள். இதுவே நீதியும் கூட”

என்றன.

இதைக்கேட்ட சிங்கத்திற்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. உடனே மிருகங்களைப் பார்த்து. “எய் அறப்ப பயல்களே, எனக்குப் புத்திசொல்லும் அளவிற்கு வந் துவிட்டர்களா? நான் யார் தெரியுமா? இந்தக்காட்டின் அரசன். யார் சொல்லையும் நான் கேட்கப் போவதில்லை

நான் நினைத்ததையே செய்வேன். எல்லோரும் இங்கிருந்து ஒடிவிடுங்கள்” என்று கர்ச்சித்தது.

பயத் தினால் நடுநடுங்கியபடி எல் ஸா மிருகங்களும் சோகத்துடன் வெளியேறின.

நாட்கள் நகர் சிங்கம் இரண்டு குருளைகளை ஈன்றது. அதன் பின்பு மேலும் சிங்கத் தின் அடாவடித் தனம் அதிகரித்தது. அனைத்து விலங்குகளையும் கொடுரமான முறையில் கொலை செய்து, அதன் குருளைகளுக்கு இரையாக்கியது.

இச்செய்கையினால் மேலும் கலக்கமடைந்த மிருகங்கள் ஒன்றுகூடி ஆராய்ந்தன. இதன் பயனாக எல்ஸா மிருகங்களும் “மிருகங்களிலே புத்தி கூடியவர், நாரி அண்ணந்தான், எனவே இந்தப் பிரச்சினைக்கும் நாரி அண்ணனே தீர்வு காணட்டும். நாங்கள் நாரி அண்ணனின் கையிலேயே இப்பொறுப்பைக்

கொடுக்கிறோம்” என்றன.

அதற்கு நரியோ, சில நிமிடம் சிந்தித்துக் கொண்டு “ஆம், நானே இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கிறேன்றி” என்றது.

மறுநாள் காலை நரி சிங்கத்தின் குகைக்குப் போனது. அங்கே சிங்கம் இருக்கவில்லை. குருளைகள் இரண்டும் மட்டுமே இருந்தன.

உடனே நரி இரண்டு குருளைகளையும் பார்த்து “எங்கே உங்கள் அம்மா?” என்றது.

அதற்கு அவைகளோ “அம்மா இரைதேடச் சென்று விட்டாள்” என்றன.

“நாரி வந்து போகிறேன் - உங்கள் அம்மாவைக் கண்டால் அடிப்பேன் என்று உங்கள் அம்மா வந்தால் கூறுங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு நாரி சென்றது.

சிங்கம் குகைக்கு வந்ததும் சிங்கக் குருளைகள் நாரி கூறிச் சென்றதை அப்படியே கூறின.

இப்படியாக ஒவ்வொரு நாளும் சிங்கம் இரைதேடச் சென்றபின் சிங்கத்தின் குகைக்குச் சென்று நாரி அப்படியே ஒவ்வொரு நாளும் கூறிவந்தது.

இரைதேடி வந்தபின் ஒவ்வொரு நாளும், நாரி கூறிச் சென்றதை அப்படியே கூறி வந்தன சிங்கக் குருளைகள்.

இதைக்கேட்ட சிங்கத்திற்குக் கோபம் வந்தது. ஒருநாள் இரைதேடி வருகிறேன் என்று குருளைகளிடம் கூறிவிட்டு வெளியே வந்து, குகையின் அருகேயுள்ள பெரிய கற்பாறை ஒன்றின் பின்னால் மறைந்து கொண்டது.

வழக்கம் போலவே சிங்கத்தின் குகைக்கு வந்த நாரி, குருளைகளைப் பார்த்து, “எங்கே உங்கள் அம்மா? நாரிவந்து போகிறேன், நான் உங்கள்

அம்மாவுக்கு, அடிப்பேன் என்று கூறுங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு வெளியே வந்தது.

வெளியே வந்ததுதான் தாமதம் குகையருகில் ஒளித்திருந்து நரி சொன்னதை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிங்கம் “ஆ..... ஆ.....” என்று கார்ச் சித்தவாறு “ஏய் அற்ப நரிப்பயலே.....” என்று கூறி நரியின் மேலே பாய்ந்தது.

தன்னை நோக்கிச் சிங்கம் பாய்வதைக் கண்ட நரி துள்ளிப் பாய்ந்து ஓட்டமெடுத்தது. நரி ஓடுவதைக் கண்ட சிங்கம் பின்னால் தூரத்திக் கொண்டு ஓடியது.

காடுகளையும், மலைகளையும் தாண்டி ஓடி இறுதியில் ஒரு மரத்தினடியில் இருந்த பொந்தின் வழியே நரி புகுந்து கொண்டு ஓடியது.

நரி பொந்தினுள் நுழைவதைக் கண்ட சிங்கமும் பொந்தினுள் நுழைந்தது.

ஆனால் சிங்கத் தீன் தலை வசமாக பொந்தினுள் அகப்பட்டுக்கொண்டது. அதனால் அது முச்செடுத்துக் கொள்ள முடியாமல் ஒலம் வைத்து அலறியது. அவஸ்தைப்பட்டது.

அப்பொழுது பொந்தின் மறுவழியால் வெளியே

வந்த நரி அவஸ்தைப்படும் சிங்கத்தைக் கண்டது.

உடனே சிங்கத்தை நெருங்கி, ஒரு தழைய எடுத்து அதன் உடலில் அடித்தது.

சிங்கம் ஆ..... என்னைக் கொல்லாதே! என்று அலறியது.

சிங்கத்தின் வார்த்தையைக் கேட்ட நரி “ஆ...ஆ...” என்று சிரித்துக்கொண்டு “நான் உன்னைக் கொல்ல மாட்டேன். உன்னைக் கொன்றால் உனது குருளைகள் இரண்டும் அநாதைகளாகிவிடும்” என்று கூறிக்கொண்டு ஓடிச்சென்று சற்றுத் தொலைவிலுள்ள பற்றைக்குப் பின்னால் அமர்ந்திருந்தவாறு அருகே கிடந்த பத்திரிகைத் துண்டைப் படித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒருவாறு தலையை வெளியே எடுத்துக்கொண்ட சிங்கம் ஆத்திரமிகுதியால் அந்நரியைத் தேடி ஓடியது.

போகும் வழியில் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த நரியைக் கண்டது.

நரியைக் கண்ட சிங்கம் “நரியாரே..... இவ்வழியால் ஒரு நரி சென்றதைக் கண்டாயா?” என்றது.

அதற்கு நரி, “நான் அப்படியொரு நரியைக் காணவில்லை” என்றது.

“கோபம் கொண்ட சிங்கம் அப்படியாயின் பத்திரிகையில் என்ன படித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்” என்று அதட்டலுடன் கேட்டது.

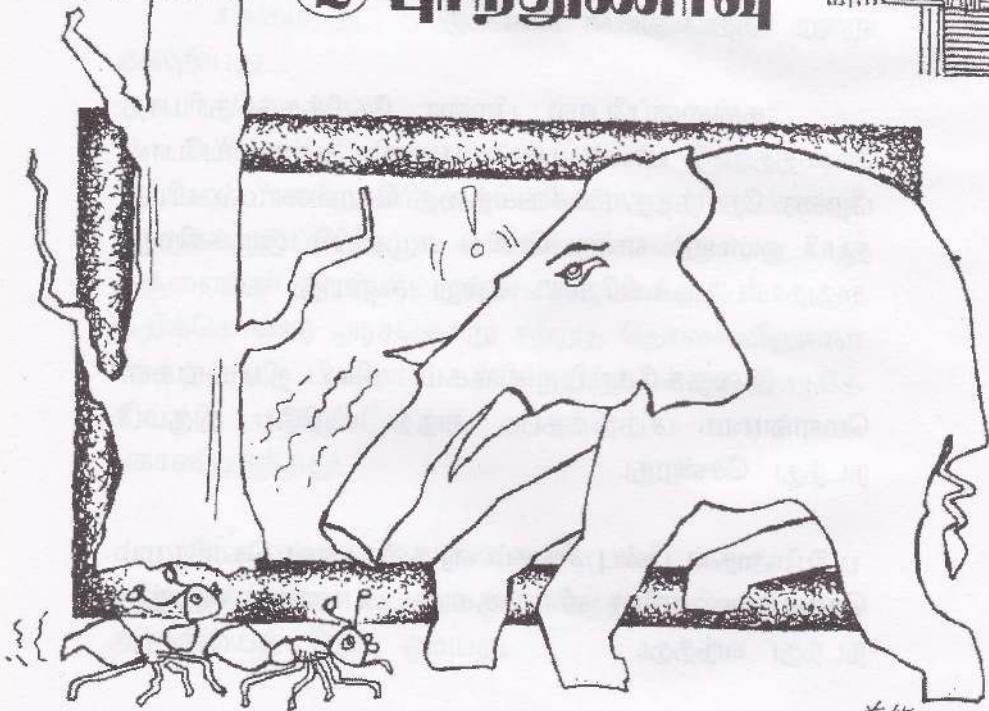
“தன்னைப்போல் பிறரை நேசிக்கத்தெரியாத சிங்கத்திற்கு பாடம் புகட்டிய நரி, தன்னைப்போல் பிறரை நேசித்ததால் சிங்கத்தை கொல்லாமல் விட்டு தப்பி ஓடியது” என்று பெரிய எழுத்தில் இருக்கிறது அதுதான் படிக்கிறேன்” என்று கூறியது நரி.

இதைக்கேட்ட சிங்கம் சில நிமிடங்கள் மௌனமாக சிந்தித்தபடி வந்த வழியே திரும்பி நடந்து சென்றது.

அதன் பின்பு சிங்கம் எந்தவிதமான கொடுரோமும் செய்யாமல் மற்ற விலங்குகளுடன் அன்பு வைத்து நடந்து வந்தது.

அக்காட்டில் மீண்டும் அமைதியும், சமாதானமும் நிலவ சகல மிருகங்களும் சந்தோசத்துடன் வாழ்ந்து வந்தன.

2 புந்தனைவு

KIK 2000

வன்னிப் பிராந்தியத்தின் ஒரு முலையில் அமைந்திருந்தது எங்கும் அடர்ந்த குமணைக் கானகம்.

பென்னம் பெரிய மரங்கள் முதல் சிறிய மரங்கள் வரை எங்கும் அடர்ந்து வளர்ந்து கிடந்ததனால், அக் காட்டில் கொடிய மிருகங்களான சிங்கம், புலி, கரடி, போன்றவைகளும் பெரிய மிருகமான யானையும் சிறிய மிருகங்களான மான், முயல், பன்றி, மரை போன்றனவும் நகர்வனவான எறும்பு, கறையான் போன்ற ஜந்துக்களும் வசித்து வந்தன.

இவை அனைத்தும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்க்கை நடாத்திக் கொண்டிருந்தன.

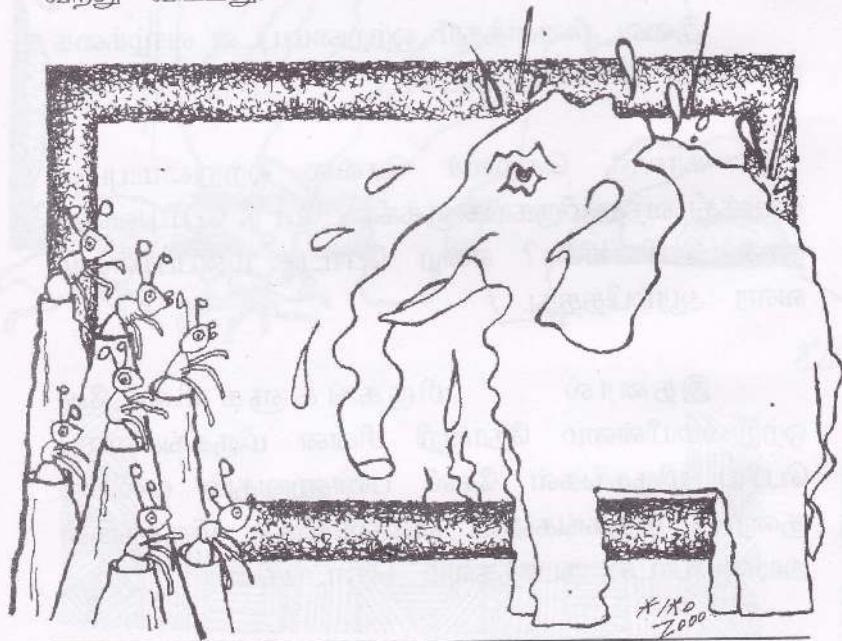
காலஞ் செல்லச் செல்ல ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்த மிருகங்களுக்கிடையே நீ பெரியவனா? நான் பெரியவனா? என்ற போட்டி மனப்பான்மை வளர் ஆரம்பித்தது.

இதனால் மிருகங்களுக்கிடையே ஒற்றுமையின்மை தோன்றி சின்ன மிருகங்களைப் பெரிய மிருகங்கள் கேலி பண்ணுவதும் வலிமை குன்றிய மிருகங்களை வலிமையிக்க மிருகங்கள் அடிமையாட்சி நடாத்தவும் தொடங்கின.

அந்த வேளையில் ஒரு நாள் கோடை வெயிலில் உணவு தேடியலைந்த காட்டு யானையொன்று களைப்பாறுவதற்காக குடை போல வளர்ந்து நிழல் பரப்பி நின்ற ஆலமரத்தின் கீழே வந்து நின்றது.

அப்போது அதன் கண்கள் தற்செயலாக அந்த மரத்தின் கீழால் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த சில ஏறும்புகளின் மீது பதிந்தன.

அந்தச் சின்னங்க் கிறிய ஏறும்புகளைக் கண்ட காட்டு யானைக்குத் தன்னையறியாமலேயே சிரிப்பு வந்து விட்டது.

ஏனெச் சிரிப்பொன்றை “ஆ ஆ என வாய்விட்டுத் சத்தமிட்டவாரே சின்னங் சிறிய எறும்புகளைப் பார்த்து எறும்புகளே! எறும்புகளே! எங்கே பயணம்?” என்று கேட்டது.

அதற்கு எறும்புகள் “யானை அண்ணா! யானை அண்ணா! நாங்கள் உணவு முடைகள் சுமந்து செல்கின்றோம்” என்றன.

உணவு முடைகள் சுமந்து செல்கின்றோம் என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதுதான் தாமதம், “ஆ..... முடையா சுமக்கிறீர்கள்! உங்களுடைய பருமனில் நீங்கள் முடையா சுமக்கிறீர்கள்” என்று நகைப்பாகச் சொன்னது காட்டுயான.

உருவத்தில் பெரிய காட்டுயானையின் கேலி வார்த்தைக்கு எதிர்த்துக் கதைக்கப் பயந்த எறும்புகள் எதிர் வார்த்தைகள் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாகத் தலை குனிந்து நின்றன.

எறும்புகள் தலை குனிந்து நின்றதும் காட்டுயானைக் கு மேலும் மமதை வரவே, எறும்புகளைப்பார்த்து “முடை சுமக்கும் எறும்புகளே! என்னுடன் உங்களால் போட்டி போட முடியுமா?” என்று ஏளனத்துடன் கேட்டது.

அவ்வாத்தைக்கும் எதுவுமே பேசாமல்

எறும்புகள் அப்படியே தலை குனிந்து நின்றன.

காட்டுயானை கதைக்கக் கதைக்க எறும்புகள் குனிந்து கொண்டே நின்றதனால் மேலும் கோபம் அதிகரித்தது.

“அற்ப எறும்புப் பயல்களே! நான் தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றேன். நீங்கள் பேசாமல் இருக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு எவ்வளவு மமதை இருக்க வேண்டும். நான் யார் தெரியுமா? காட்டின் பலசாலி. உருவத்தில் பெரியவன். வீரத்தில் வலியவன். அப்படியிருக்க நீங்கள் என்னை ஏனானம் செய்யப்பார்க்கிறீர்கள். அப்படித்தானே! நான் நினைத்தால் உங்களை ஒரு கணத்தில் அழித்து ஒழித்து விடுவேன்” என்று வீராவேசமாய்க் கத்தியது.

அவ் வார்த்தையைக் கேட்ட எறும்புகள் நடுநடுங்கிப் போயின. சில கணங்கள் தடுமாறிப் பின் மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்தி “யானை அண்ணா, நாங்கள் அப்படியொன்றும் ஏனானம் செய்யவில்லை” என்றன.

அதற்குக் காட்டுயானை, “ஆ..... என்னை எதிர்த்துக் கதைக்குமளவிற்கு உங்களுக்குத் தைரியம் வந்து விட்டதா?” என்று கூறிச் சினந்தது.

யானை அண்ணா, நீங்கள் நினைக்கும்

அளவிற்கு நாங்கள் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை. நீங்கள் பெரியவர் அதனால்தான் நீங்கள் கதைக்கும் போது எந்தவொரு எதிர் வார்த்தையும் கதைக்காமல் மௌனமாகத் தலை குனிந்து நின்றோம். அப்படி நாங்கள் செய்தது பிழையென்றால் எங்களைப் பெரிய மனது கொண்டு மன்னித்து விடுங்கள்” என்றன கோரசாக.

எறும்புகளின் கோரசொலி காட்டுயானைக்கு மேலும் கோபத்தைக் கூட்டிற்று.

“அற்ப பயல்களே! செய்வதையும் செய்து விட்டு மன்னிப்பா கேட்கிறீர்கள். மன்னிப்பு என்பது எனது வாழ்க்கையிலேயே கிடையாது. இன்னும் உங்களை உயிருடன் விட்டு வைத்தால் எனது குலத்திற்கே அவமானம். நான் இன்று போய் மீண்டும் சில தினங்களில் வந்து உங்கள் எல்லோரையும் கொன்று உங்கள் இனத்தையே அழித்து விடுவேன்” என்று கூறிக்கொண்டு வேகமாகக் காட்டினால் மறைந்து சென்றது.

ஆனால், எறும்புகளோ அவ்வார்த்தை பற்றி எதுவுமே அலட்டிக் கொள்ளாமல் வழிமை போலவே சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

சில நாட்கள் கழிந்தன. மாரி காலமும் வந்தது.

மாரி மழை 'சோ' என்ற இரைச்சலுடன் பல நாட்களாகக் கொட்டோ கொட்டெனக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது காட்டுயானைக்கு ஏறும்புகளுக்கு விதித்த காலக்கேடு நினைவுக்கு வந்தது. கொட்டும் மழையையும் பொருட்படுத்தாது ஏறும்புகளின் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றது.

கொட்டும் மழையில் நனைந்து சென்றதனாலும் பல நாட்கள் பட்டினி கிடந் ததினாலும் காட்டுயானைக்கு ஒருவித நடுக்கம் பிடிக்கவே, அதே ஆல மரத்தின் கிழே போய் நின்றது.

சுற்றும் முற்றும் ஏறும்புகளைப் பார்த்தது. அங்கே ஆலமரத்தின் கீழே ஏறும்புகள் அமைந்திருந்த புற்றுக்கள்ளிருந்து கொட்டும் மழையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கொழுத்துப் பருத்த ஏறும்புகளைக் கண்டது.

இதைக் கண்ட காட்டுயானைக்கு ஏறும்புகளைக் கொல்ல வந்த எண்ணமே மறைந்து போனது.

மெதுவாக ஏறும்புப் புற்றை நோக்கி நடந்தது.

காட்டுயானை தங்களை நோக்கி வருவதைக் கண்ட ஏறும்புகள் நடுநடுங்கியபடி “யானை அண்ணா,

எங்களைக் கொல்லாதீர்கள்” என்று கூச்சலிட்டன.

அதற்குக் காட்டுயானே “எழும்புத் தம்பிகளே நான் உங்களைக் கொல்ல வரவில்லை. நாங்கள் எல்லாம் மழையில் நனெந்து பட்டினியால் வாடி மெலிந்து போயிருக்க நீங்கள் மட்டும் கொழுத்துப் பருத்து நனையாமல் இருக்கிறீர்களே அதன் மர்மம் என்ன? என்று கேட்டது.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட எழும்புகளுக்கு மகிழ்ச்சி பிறந்தது. யானே அண்ணா, நாங்கள் எல்லோரும் ஒரே இனம் என்ற வகையில் கூட்டாகச் சுறுசுறுப்பாகச் செயற்படுகின்றோம். இதன் பயனாக எங்களுடைய மூலப்பொருட்களைக் கொண்டே வீடு கட்டியுள்ளோம். உணவு சேமித்து வைத்துள்ளோம்.

அதனால் மழை காலத்தில் நனையாமல் இருந்து கொண்டு சேமித்த உணவைச் சாப்பிடுகிறோம். அவ்வளவுதான் இதில் எந்தவித மர்மமும் கிடையாது என்றன.

“அப்படியா! நன்றி” என்று சொன்னபடி நடந்தது யானே.

மழையும் நின்றது.

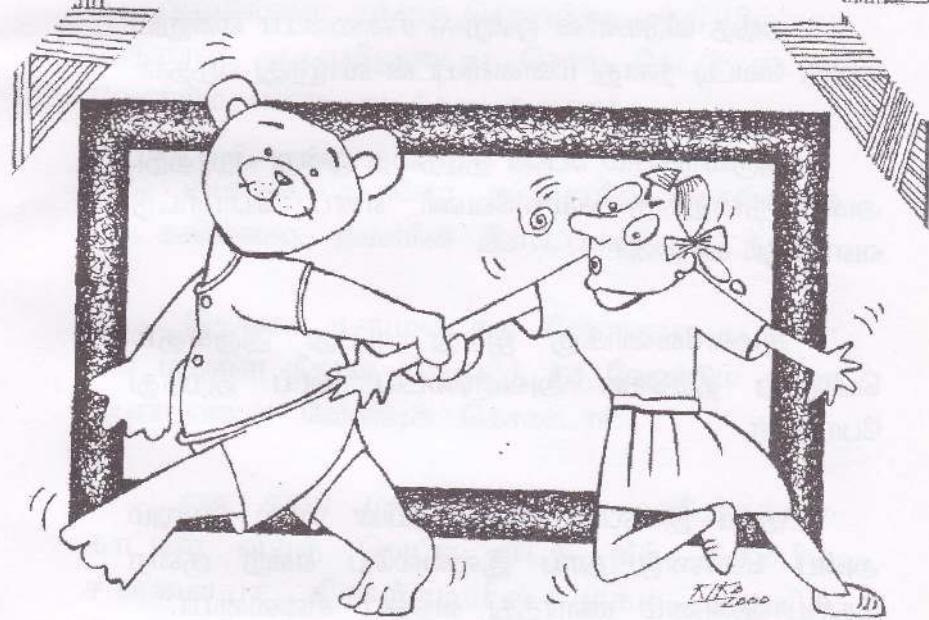
உடனே காட்டுயானே காட்டிலுள்ள எல்லா

மிருகங்களையும் அழைத்து ஒரு கூட்டம் கூட்டியது. அதில் ஏறுப்புகளின் ஓற்றுமை பற்றி எடுத்துக் கூறியது.

அதை எல்லா மிருகங்களும் ஏற்றுக் கொண்டன. அதன் பின்பு அந்தக் காட்டில் வறுமையில்லை. பட்டினியில்லை - வீடில்லாப் பிரச்சினையில்லை. எல்லா மிருகங்களும் சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்து வந்தன.

நீங்கள் தான் ஏற்றுப்படுவதே சம்பந்தமாக இல்லை. நீங்கள் தான் ஏற்றுப்படுவதே சம்பந்தமாக இல்லை.

③ தந்தை சொல் வேதம்

KK 2000

அடர்ந்த காட்டுப்பகுதியை அண்டினாற்போல
திகிலிவெட்டை என்றோரு முன்னேற்றமடையாத
கிராமம்.

அந்தக் கிராமத்தில் பத்துப் பதினெந்து
வீடுகளே இருந்தன.

அந்த வீடுகளின் ஒன்றில் சின்னையா என்னும்
விற்கு வெட்டி தனது மனைவியுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

இருவருக்கும் பெண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது.
அக்குழந்தைக்கு கமலவேணி எனப் பெயரிட்டு
வளர்த்து வந்தனர்.

கமலவேணிக்கு ஜந்து வயது இருக்கும்
பொழுது தீடிரென அவளுடைய தாய் இறந்து
போனாள்.

தாய் இல்லாத குழந்தையின் மேல் மேலும்
அன்பு கொண்டு தாய் இல்லையே என்ற குறை
தெரியாவண்ணம் வளர்த்து வந்தார் சின்னையா.

பிள்ளை வளர வளர தந்தையின் சொல்
கேளாத பிள்ளையாக வளர்ந்தாள்.

அவள் கேட்பதை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டு.
அவள் சொல்வதை அப்படியே செய்ய வேண்டும்.

இந்தச் செய்கை சின்னையாவை
வேதனைக்குள்ளாக்கியது.

இந்த அடம்பிடிப்பை பலமுறை தந்தை
கண்டித்தும் அவள் கேட்கவில்லை.

அடம்பிடிப்பது கூடாத பழக்கம், தாயிற் சிறந்த
கோயிலுமில்லை, தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை,
அதனால் அப்பாவினுடைய சொல் கேட்டு நடக்க
வேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறுவார்.

ஆனால், அவளோ தந்தையின் சொல்லைக்
கேட்கவில்லை. அவளின் இஸ்டப்படியே நடந்தாள்.

இதனால் மனமுடைந்த சின்னையா கடவுளே
என் மகளை நீதான் திருத்தித் தர வேண்டும் என்று
ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டார்.

ஒரு நாள் மாலை நான்கு மணியிருக்கும்
காட்டில் விறகு வெட்டி விட்டு வீடு திரும்பிய
சின்னையா கிணற்றடியில் முகம் கழுவிக்
கொண்டிருந்தார்.

மகள் கமலவேணி தெருவோரத்தில் நின்று
தெருவால் போவவர்களை வேடுக்கை பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வழியால் சில பெண்கள் தலையிலே
பெட்டியைச் சுமந்தவாறு போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களைக் கண்ட கமலவேணி “நீங்கள்
எங்கே போகின்றீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“நாங்கள் நாவற்பழம் பறிக்கப் போகிறோம்”
என்றனர்.

நாவற் பழங்கள் என்று சொன்னதும்
கமலவேணிக்கு வாய்நியது. “இதோ நில்லுங்கள்
உங்களுடன் நாவற்பழம் பறிக்க நானும் வருகின்றேன்”
என்று கூறிக் கொண்டு துள்ளிக் குதித்தவாறு
தந்தையிடம் ஓடினாள்.

“அப்பா பெண்கள் நாவற்பழம் பறிக்கக்
காட்டுக்குப் போகிறார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து
நானும் நாவற்பழம் பறிக்கப் போகின்றேன்” என்றாள்.

“மகளே, அது மிகவும் கொடிய மிருகங்கள்
வாழும் காடு. அதனால் உனக்கு ஆபத்து உண்டு.
நீ அங்கே போக வேண்டாம். நான் உனக்கு
நாவற்பழங்கள் பறித்துத் தருகிறேன்” என்றார் தந்தை.

ஆனால், அவள் தந்தையின் சொல்லைக்
கேட்கவில்லை. தந்தையின் சொல்லைப் புறக்கணித்து

தான் விரும்பியபடி அந்தப் பெண்களுடன் சேர்ந்து நாவற்பழும் பறிக்கக் காட்டுக்குப் போனாள்.

அடர்ந்த காட்டினால் சென்ற பெண்கள் நாவல் மரங்களில் ஏறி பழங்களைப் பறித்தனர். கமலவேணியும் ஒரு மரத்தில் ஏறி நாவற் “பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

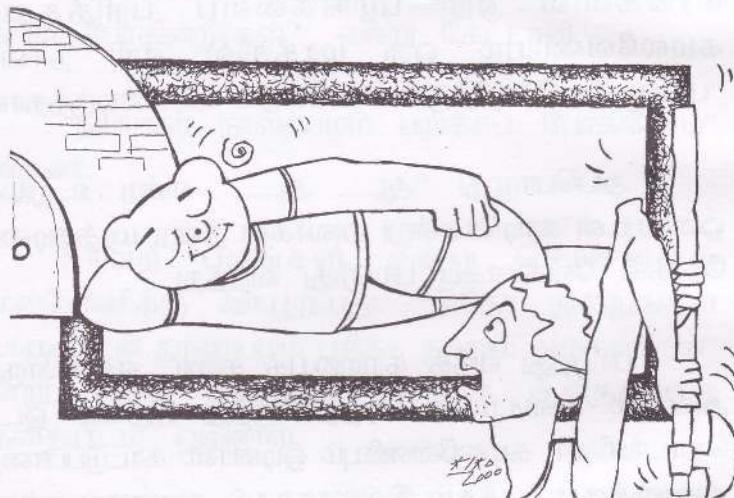
அப்பொழுது “ஆ..... ஆ.....” என்ற உறுமல் ஓசையுடன் கரடியொன்று அவர்கள் நின்ற மரத்தடியை நோக்கி வேகமாகப் பாய்ந்து வந்தது.

பாய்ந்து வந்த கரடியைக் கண்ட எல்லோரும் அவசரம் அவசரமாக மரத்திலிருந்து இறங்கி ஒடத் தொடங்கினர். கமலவேணியும் ஓடினாள். காட்டுப்பாதை அவளுக்குப் பழக்கம் இல்லாததால் அவளால் மற்றுப் பெண்களுடன் சேர்ந்து ஒட முடியவில்லை. அவர்களின் பின்னாலேயே ஓடினாள்.

சற்றுத் தூரம் சென்றதும் பாய்ந்து வந்த கரடி அவளின் தலைமயிரிலே பிடித்து இழுத்துச் சென்றது.

முட்புதர்கள் நிறைந்த பாதையினுடாக இழுத்துச் சென்றதனால் முட்களில் உடல் கொளுவி, சட்டை கிழிய உடலில் இருந்து இரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாக நிலத்திலே விழுந்து கொண்டு சென்றது.

இறுதியில் அடர்ந்த காட்டிற்கு நடுவே அமைந்திருந்த குகை ஒன்றினுள் கொண்டு போய் வைத்து விட்டு, குகையின் வாசலிலே காவல் நின்றது கரடி.

கமலவேணியோ பயத்தினால் நடுங்கியபடி விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அதேவேளை தப்பியோடிய பெண் கள் கமலவேணியின் தந்தையிடம் கமலவேணியைக் கரடி கொண்டு போன செய்தியைக் கூறினார்கள்.

உடனே சின்னையா விறகு வெட்டும் கோடரியை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாகக் காட்டை நோக்கிப் போனார்.

அங்கே முட்புதர்களில் சிக்கி சட்டை கிழிந்து துண்டு துண்டாகக் கிடப்பதைக் கண்டார்.

கரடியினால் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட தடயமும் இரத்தச் சிந்தல்களும் தெளிவாகவே தெரிந்தன.

அந்தக் தடத்தினால் நடந்தார். அது போய் ஒரு குகையில் முடிந்தது.

ஓசை எழும்பா வண்ணம் மெதுவாகப் பதுங்கிப் பதுங்கி குகையை நோக்கி நடந்தார்.

குகை வாசலில் ஒரு கண்ணங்கரிய கரடி வாயை அசைத்தவாறு முன்னங்கால்களை நீட்டியபடி படுத்துக் கிடந்தது. ஆனால் கமலவேணியைக் காணவில்லை.

மகளைக் காணாத தந்தையின் நெஞ்சு வேதனையால் தூடித்தது. அழுகை அழுகையாக வந்தது. மகளைக் கரடி சாப்பிட்டு விட்டது என நினைத்தார்.

கரடியின் மீது ஆத்திரம் அதிகரித்ததும். மின்னல் வேகத்தில் முன்னேறினார். கையில் இருந்த கோட்டி நிலவொளியில் “பளிச.....பளிச.....” என்று பளபளத்தது.

எங்கேயோ இருந்து மகள் விக்கி விக்கி அழும்

ஒசை மெதுவாகக் கேட்டது.

அதற்கிடையில் சின்னையாவைக் கரடி கண்டு கொண்டது.

வேகமாக ஓடி வந்து சின்னையாவின் மேலே பாய்ந்தது. சின்னையா கையிலிருந்த கோடரியை கரடியை நோக்கி வீசினார். அது குறி தவறாது கரடியின் மண்டையைப் பிளந்து கொண்டு வீழ்ந்தது. கரடி அவ்விடத்திலேயே தூடிதூடித்து இறந்தது.

சுற்றும் முற்றும் மகளைத் தேடினார். மகளைக் காணவில்லை. ஆனால் அழுகை ஒலி மட்டும் மெல்லியதாகக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

உற்றுக் கேட்டார். அவ்வழகையொலி குகையினுள்ளேயிருந்தே வந்து கொண்டிருந்தது.

குகையினுள் ஜே போக எத்தனித்தார். முடியவில்லை. உள்ளே ‘கும்’ மென்ற இருட்டாக இருந்தது.

குகையின் வாசலிலே நின்று கொண்டு மகளே என்று சத்தம் போட்டுக் கத்தினார்.

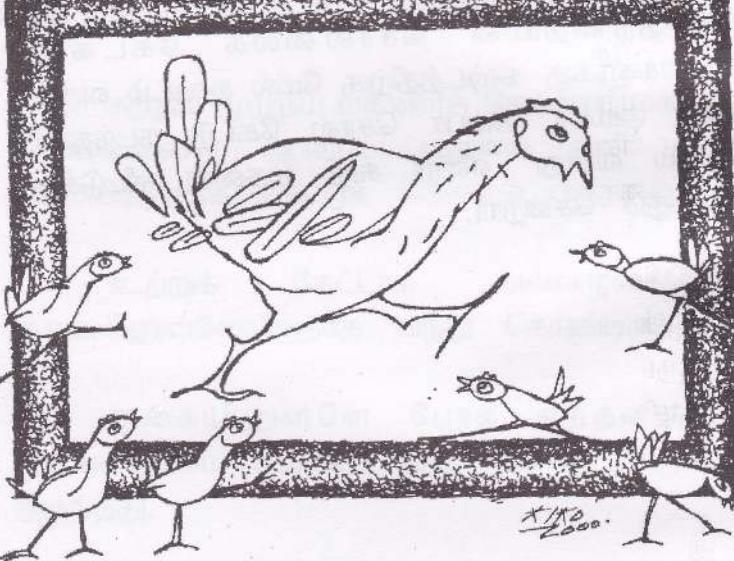
அந்தச் சத்தம் மலைகளில் முட்டி மோதி எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது “அப்பா” என்றவாறு ஓடி வந்து கமலவேணி தந்தையை இறுக்கக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் அழுகை ஓயவில்லை.

அழுகையிடையே “அப்பா, நான் உங்களுடைய சொல்லைக் கேட்காமல் நடந்ததற்கு நல்ல பாடம் படித்து விட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்றாள்.

“தந் தையின் சொல்லைக் கேட்காத பிள்ளைகளுக்கு கவுட்டத்திற்கு மேல் கவுடம் வரும். எனவே அம்மா அப்பா சொல் கேட்டு நடந்தால் கவுடமே வராது” என்று கூறி மகளை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

④ தாய் சொல்லைத் தட்டாதே

XIAO
2000.

கந்தசாமியின் வீட்டுக் கூட்டிலே ஒரு கோழியும் ஆறு குஞ்சகளும் வசித்து வந்தன.

தாய்க் கோழியானது ஆறு குஞ்சகளையும் அன்போடு பராமரித்து வந்தது. பகல் முழுவதும் குப்பை மேடுகளில் கிளறிக் கிளறி உணவைக் கொடுக்கும். இரவு நேரங்களில் குஞ்சகளை இறக்கையினுள்ளே வைத்து குளிர்ப்பாமல் கண்ணை இமை காப்பது போல காக்கும்.

கோழிக் குஞ்சகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்து வந்தன. கோழிக் குஞ்சகள் வளர் வளர் அதன் எண்ணங்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மாற ஆரம்பித்தன.

அதில் நான்கு கோழிக்குஞ்சகள் தாயின் சொல்லைக் கேட்டு நடந்து வந்தன. அடுத்த இரண்டு குஞ்சகளும் தாயின் சொல்லைக் கேட்பதில்லை. தாயை எதிர்த்துக் க்கைப்பதிலும் எதற்கெடுத்தாலும் சண்டை பிடிப்பதுமாக இருந்து வந்தன.

இந்த இரண்டு கோழிக்குஞ்சகளின் செய்கைகளை அவதானித்த தாய்க் கோழி எதிர்காலத்தில் என்ன விபரிதம் நடக்குமோ என்று கலங்கியது.

ஒருநாள் இரவு எல்லாக் கோழிக்குஞ்சகளையும்

(நாயின் தந்திரம்)

ஓ.கே. குணநாதன்

33

சிறகினுள் அரவணைத்துக் கொண்டு படுத்தபடி, சில புத்திமதிகளைக் கூறியது.

“பிள்ளைகளே! நீங்கள் எல் லோரூம் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். ஒருவருடன் ஒருவர் அன்பு கொண்டு வாழ வேண்டும். ஒருவருடன் ஒருவர் சண்டை பிடிக்கக் கூடாது. நீங்கள் சண்டை பிடித்தால் அது எதிரிக்குத்தான் சாதகமாக அமையும். உங்கள் ஒற்றுமையின்மையை எதிரி பயன்படுத்துவான். நஷ்டமடைவது நீங்கள்தான்.

கிடைக்கும் உணவை எல்லோருமாகப் பகிர்ந்து சாப்பிடப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். என் ஆனாலும் ஆறாகப் பிரித்துச் சாப்பிட வேண்டும்.

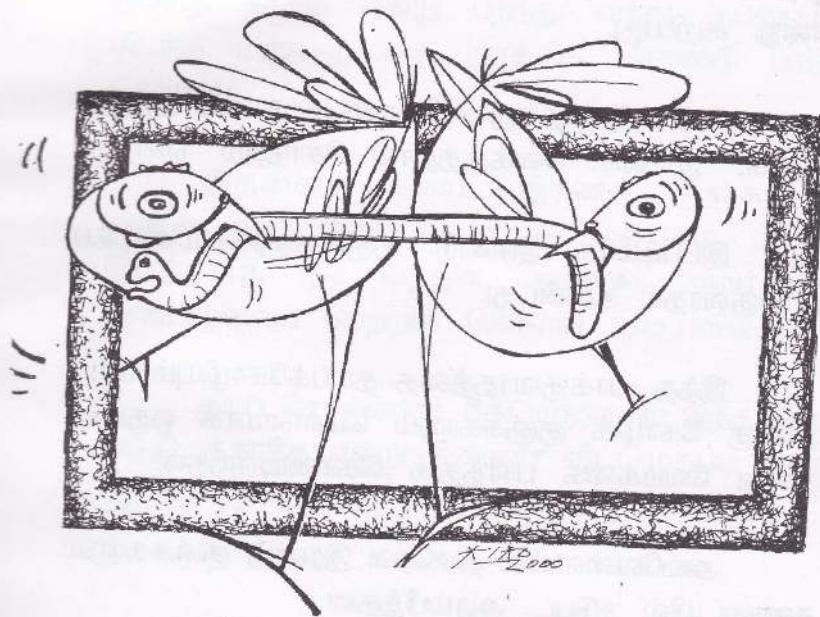
ஒரு தாய் புத்தி சொன்னால் எப்பொழுதும் உங்களின் நன்மைக்காகவே இருக்கும். அதனால் ஒரு தாயின் புத்தியைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும்.”

தாயின் அறிவுரைகளின் பின்பும் நான்கு குஞ்சுகளே சொல்கேட்டு நடந்தன. இரண்டு குஞ்சுகளும் தொடர்ந்து சொற்கேளாதவையாகவே நடந்தன.

ஒருநாள் ஆறு கோழிக் குஞ்சுகளுக்கும் குப்பை மேட்டைக் கிளறி உணவு கொடுத்துக்

கொண்டிருந்தது.

தாய்க் கோழி குப்பையைக் கிளறிய போது குப்பைக்குள்ளிலிருந்து பெரியதொரு மண்புமு வெளியே வந்தது.

அதைக் கண்ட தாய்க்கோழி “பிள்ளைகளே! இன்று உங்களுக்கு நல்லதொரு உணவு கிடைத்திருக்கின்றது. ஆறு பேருமாகப் பகிர்ந்து சாப்பிடுங்கள்” என்றது.

அதற்கு நான்கு கோழிக் குஞ்சுகளும் இசைந்தன. ஆனால், இரண்டு குஞ்சுகளில் ஒன்று நரியின் தந்திரம்

ஓ.கே. குணநாதன்

“எனக்குப் பசிக்கிறது, நான் மட்டும் சாப்பிடப் போகிறேன்” என்றது.

உடனே அடுத்த குஞ்சு “அதை நான்தான் முதலில் கண்டேன். அது எனக்குத்தான் சொந்தம்” என்று கூறியது.

அவ்வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தையாக அடுத்த குஞ்சு, “இல்லை எனக்குத்தான் சொந்தம்” என்றது.

இப்படியாக இரண்டு குஞ்சுகளுக்குமிடையே வாக்குவாதம் முண்டது.

இந்த வாக்குவாதத்தை தாய்க்கோழியும் மற்ற நான்கு கோழிக் குஞ்சுகளும் மௌனமாக ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அவ்வேளையில் திடீரென இரண்டு குஞ்சுகளும் சண்டையில் ஈடுபட ஆரம்பித்தன.

இதனைச் சகிக்க முடியாத தாய்க்கோழி சொல்லுக் கேட்காத பிள்ளைகளுடன் கதைத்துப் பிரயோசனமில்லை என்ற எண்ணத்தில் வேதனையுடன் மற்ற நான்கு குஞ்சுகளுக்கும் உணவு தேடிக் குப்பையைக் கிளறத் தொடங்கியது.

ஒன்றை ஒன்று கொத்தி சண்டையில் ஈடுபட்ட

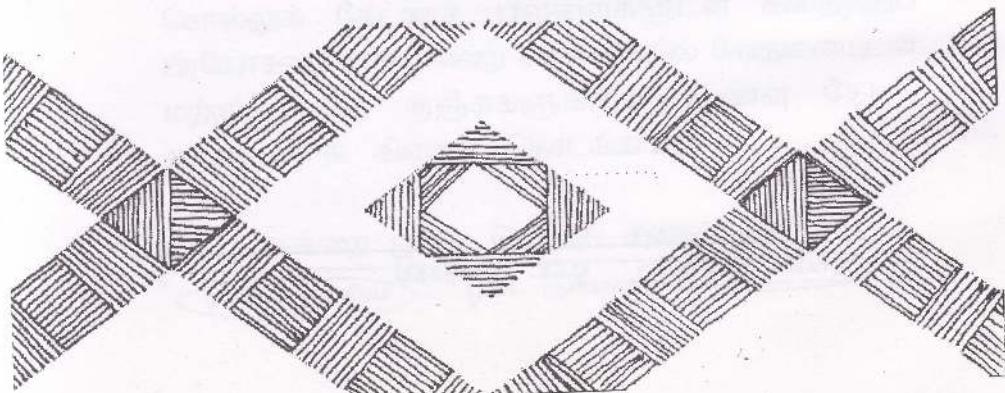
இரண்டு குஞ்சுகளும் தங்களையறியாமலேயே தாய்க் கோழியிலிருந்து வெகுதூரம் சென்று விட்டன.

அப்பொழுது அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி வேம்பு மரத்தில் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த காகம் ஒன்று பறந்து வந்து குப்பையில் கிடந்த மண்புமுடவைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்து சென்றது.

இதனைக் கண்ட இரண்டு குஞ்சுகளும் சண்டையை நிறுத்தி விட்டு மண்புமுடு இருந்த இடத்திற்கு ஒடி வந்தன. ஆனால், அவர்களால் மண்புமுடவைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

தாய் சொல்லைக் கேட்டிருந்தால் இந்த நிலை வந்திருக்காதே என்று கண்ணீர் விட்டமுதபடி தாயை நோக்கி நடந்தன.

5 நண்பன்

வவனியா நகரிலே அது ஒரு பெரிய பாடசாலை. அதில் பணக்கார வீட்டு மாணவர்களே அதிகமாகக் கல்வி பயின்று வந்தனர்.

அந்தப் பாடசாலையின் ஆறாம் ஆண்டில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தான் சங்கரன். அந்த ஊரிலேயே மிகப் பெரிய பணக்காரரின் மகன்தான் அவன். அவனுடைய அப்பா ஒரு டாக்டர். வீடு, தோட்டம் என்று சொத்துக்கள் நிறையவே இருந்தன.

வகுப்பில் அவனைச் சுற்றி எப்போதும் ஒரு மாணவர் கூட்டமே இருக்கும். அத்தனை பேரும் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகளே! அவர்களுக்காக அவன் கண்டபடி காசை இறைத்துச் செலவளிப்பான்.

சங்கரன் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். வகுப்பில் கூட முதலாம்பிள்ளை அவன்தான். ஆனால், அவனுக்கு ஏழை மாணவர்களை அறவே பிடிக்காது. அவர்களைக் கண்டால் கீரி பாம்பைப் பார்ப்பது போல பார்ப்பான். அவர்களை ஒதுக்கி வைப்பான்.

அப்போது அந்த வகுப்பில் புதிதாக வந்து சேர்ந்தான் சேகர். குளங்களிலே இருக்கும் தாமரைப் பூக்களைப் பறித்து விற்கும் ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்.

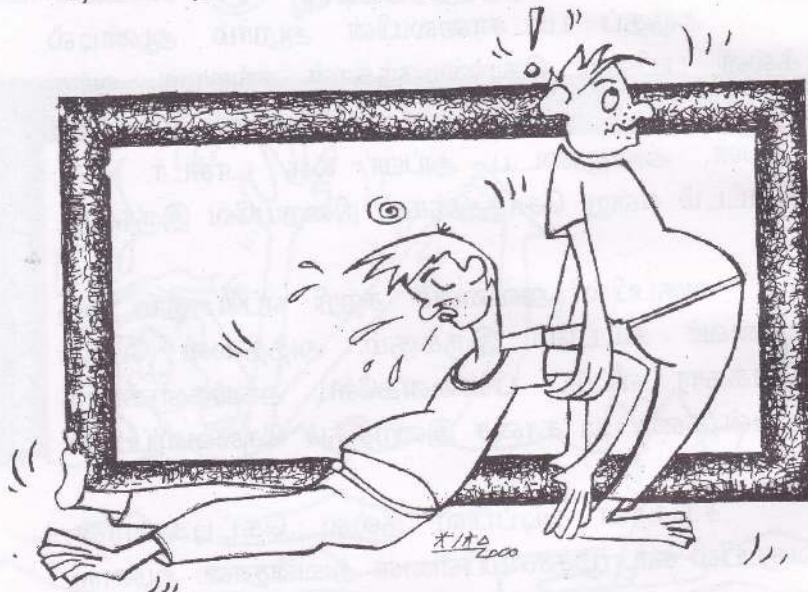
அவன் ஏழையாக இருந்தாலும் ஐந்தாம்

(நாரியின் தந்திரம்)

ஓ.கே. குணநாதன்

39

ஆண் டுப் புலமைப் பரிசில் பாட்சையில் சித் தியடைந் ததனால் அவனுக்கு அந்தப் பாடசாலையில் இடம் கிடைத்தது. சேகரும் கூட படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன்.

தவணைப் பாட்சை முடிவடைந்து பெறுபேறுகள் வெளியாகியிருந்தன. அதில் சேகர் முதலாம் பிள்ளையாக வந்தான்.

ஏழை என்றாலே கௌரவக் குறைவாக நினைக்கும் சங்கரனுக்கு சேகர் தன்னை முந்திக் கொண்டு முதலாம் பிள்ளையாக வந்தது எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. அவனை வகுப்பிலேயே ஒதுக்கி

வைத்தான். மற்ற மாணவர்களை அவனுடன் சேரக் கூடாது எனக் கட்டளையிட்டான்.

சேகரும் அதனை நினைத்துக் கவலைப்படவில்லை. தனது வறுமையை என்னி அவனிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

ஒருநாள் சங்கரனும் நண்பர்களும் வவுனிக் குளத்திலே குளிக்கச் சென்றிருந்தார்கள். அங்கே அவர்களைத் தவிர வேறு ஒருத் தரும் இருக்கவில்லை. இதனால் அவர்கள் சந்தோசமாக நீந்தி நீந்திக் குளித்தார்கள்.

நண்பர்கள் நன்றாக நீந்தப் பழகியிருந்தனர். ஆனால் சங்கரனிற்கோ அவ்வளவு நீந்தத் தெரியாது. கொஞ்சம் கொஞ்சம் நீந்துவான்.

களத் தின் நடுவிலே அழகிய ஒரு தாமரைப்பூவைக் கண்டான் சங்கரன். எப்பழியாவது அதனைப் பறிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை பிறந்தது. பூவைப் பறிப்பதற்காக மெல்ல மெல்ல நீந்திக் குளத்தின் நடுவே போய் பூவைப் பறித்தான். அதற்கு மேல் அவனால் நீந்த முடியவில்லை. களைத்துப் போனான்.

“என்னைக் காப்பாற்றுங்க..... என்னைக் காப்பாற்றுங்க.....” என்று பல முறை நண்பர்களைப்

பார்த்துச் சத்தமிட்டான். நீரின் நடுவிலே நின்று தத்தளித்தான்.

இதனைக் கண்ட நண்பர்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. பயம் பற்றிக் கொண்டது. கரையில் இருந்த உடைகளை எடுத்துக் கொண்டு விட்டை நோக்கி ஒடி மறைந்தார்கள்.

அப்பொழுது பூப்பறிப்பதற்காக குளக்கரைக்கு வந்தான் சேகர். அங்கே “என்னைக் காப்பாற்றுங்க..... என்னைக் காப்பாற்றுங்க.....” என்ற அவலக்குரல் கேட்டது. எங்கேயோ கேட்ட குரல் போல் இருந்தது. குளத்தைப் பார்த்தான். குளத்தின் நடுவிலே யாரோ தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

உடனே குளத்தினுள் பாய்ந்து நீந்திச் சென்றான். அதற்கிடையில் நீரின் அடியினுள் போய்க் கொண்டிருந்தான் சங்கரன்.

பலம் கொண்ட மட்டும் இழுத்துக் கொண்டு வந்து கரைக்குச் சேர்ந்தான் சேகர்.

அப்பொழுதான் பார்த்தான். அவன் சங்கரன். அவன் மயங்கிப்போய்க் கிடந்தான்.

அவசரம் அவசரமாக முதலுதவி செய்தான். நீண்ட நேரத்தின் பின்பு மயக்கம் தெளிந்து கண்ணேத்

திறந்தான் சங்கரன். அவனுடைய கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை. அவனுக்கு முதலுதவி செய்துகொண்டிருந்தான் சேகர். அவனுடன் வந்த நண்பர்களைக் காணவில்லை.

“சேகர், ஏழை என்பதற்காகத்தானே நான் உன்னை ஒதுக்கி வைத்தேன், நீதான் ஆயத்துக்கு வந்து என்னைக் காப்பாற்றி விட்டாய். நீ இல்லாமல் விட்டால் இப்பொழுது நான் உயிருடன் இருக்க முடியாது. என்னை மன்னித்து விடு. இனி நீயும் நானும்தான் உயிர் நண்பர்கள்”

சங்கரனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது.

⑥ புத்திசாலித் தலைவர்

வழக்கம்போல பரந்து விரிந்து நிழல் பரப்பி நின்ற அந்த ஆலயர் விருட்சத்தின் கீழே கிராமத்துப் பஞ்சாயத்துக் கூட்டம் ஆரம்பமானது.,

கிராமத்து சனங்களைல்லாம் பஞ்சாயத்துத் தலைவரைப் பார்த்தபடி குழுமியிருந்தனர்.

அப்பொழுது பஞ்சாயத்துத் தலைவர் எழுந்து “அன்பான மக்களே, எமது கிராமத்திலுள்ள அநேகமான வளவுகள் காடுகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. அக்காடுகளை அந்தந்த வளவுக்காரர்கள் துப்பரவு செய்து, எமது கிராமத்தை சுத்தமாகவும் அழகாகவும் வைத்திருந்கள்” என்றார்.

அதற்கு மக்களும் “அப்படியே செய்கிறோம்” என்றனர்.

அவர்கள் சொன்னபடியே எல்லோரும் காடுகளை வெட்டி வளவுகளைத் துப்பரவு செய்யும் பணியை ஆரம்பித்தனர். ஆனால், செல்லாச்சிக் கிழவி மட்டும் துப்பரவு செய்யாமல் சும்மாவே இருந்தாள்.

என்பது வயது நிறைந்து, தோல்கள் சுருங்கி, கன்னங்கள் குழி விழுந்து, உடல் குனி, பொல்லுக்கம்புடன் திரியும் ஒண்டிக்கட்டைக் கிழவியினால் எப்படி மண்வெட்டி, கோடரி பிடித்து வேலைசெய்ய முடியும்?

அன்றாடம் இடியப்பம், பிட்டு, அவித்து விற்று சீவியம் நடாத்துவதற்கே நேரம் சரியாக இருந்தது.

ஆனாலும் காட்டைத் துப்பரவு செய்யாமல் விட்டால் அடுத்த பஞ்சாயத்துக் கூட்டத்தில் மக்கள் மத்தியில் நல்ல தண்டனை கிடைக்கும் என்பதனை நினைக்க பயமாகவும் இருந்தது.

இதனால் கிராம மக்களிடம் சென்று தனது வளவையும் துப்பரவு செய்து தாருங்கள் என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அவர்களோ “பணம் தாருங்கள் துப்பரவாக்கித் தருகிறோம்” என்றனர்.

அவள் “அன்றாடம் இடியப்பம், பிட்டு அவித்துச் சீவியம் நடத்துகிறேன். என்னிடம் பணம் இல்லை” என்றாள்.

“பணம் இல்லாவிட்டால் உனது வளவைத் துப்பரவு செய்துதர முடியாது. அடுத்த பஞ்சாயத்துக் கூட்டத்தில் நல்ல தண்டனை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கேவி செய்தனர்.

இதனால் மனமுடைந்த கிழவி, கிடைக்கும் தண்டனை கிடைக்கட்டும் என்றவாறு இருந்து விட்டான்.

ஒரு வாரம் கழித்து அடுத்த பஞ்சாயத்துக் கூட்டம் நடந்தது.

கூட்டத்தின் போது தலைவர் மக்களைப் பார்த்து “நான் கூறியபடி எல்லோரும் வளவுகளில் உள்ள காடுகளைத் துப்பரவு செய்து விட்டார்களா? என்று வினாவினார்.

அதற்கு மக்களோ எல்லோருமாக ஒன்று சேர்ந்து “ஆம், தலைவரே, செல்லாச்சிக் கிழவியின் வளவைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் துப்பரவு செய்யப்பட்டு விட்டன” என்றனர்.

இதைக் கேட்ட தலைவர் “அப்படியா சங்கதி?” என்றவாறு செல்லாச்சிக் கிழவியை அழைத்தார்.

கிழவியோ நடுநடுங்கியபடி நிலத்திலே தடியை ஊன்றியவாறு எழுந்து நின்றாள்.

நடுநடுங்கும் கிழவியைக் கண்ட தலைவருக்கு கிழவியின் மேலே இரக்கம் பிறந்தது. ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

கிழவியைப் பார்த்து “ஆச்சி நீங்கள் ஏன் வளவைத் துப்பரவு செய்யவில்லை” என்று கேட்டார்.

“எனக்கு வயசாயித்து, கோடரி, மண்வெட்டி

(நாயின் தந்திரம்) ஓ.கே. குணநாதன் ————— 47

பிடித்து வேலை செய்ய ஏலாது. அதோட அன்றாடம் இடியப்பம், பிட்டு அவிச்சி விற்கத்தான் நேரங்காணுது. அதனால் தான் துப்பரவாக்கல்ல. இந்த ஊர் இளைஞர்களைக் கொஞ்சம் துப்பரவாக்கித் தாங்க என்று கேட்டன். அவர்கள் எங்க..... காசு தரட்டாம் துப்பரவாக்கித் தருகிறோம் என்கிறார்கள்” என்று பெருமுச்ச விட்டாள் கிழவி.

அதற்கு தலைவரோ “ஆச்சி நீங்க எந்தக் காரணமும் சொல் லேலாது. எங்களுடைய பஞ்சாயத்துக் கட்டளையை மீறி விட்டார்கள். இது பெரிய குற்றம். நீங்கள் கிழவியாக இருப்பதனால் ஒரேயொரு மன்னிப்புத் தருகிறேன். அடுத்த பஞ்சாயத்துக் கூட்டத்திற்கிடையில் வளவைத் துப்பரவு செய்துவிட வேண்டும். இல்லையேல் கிராமத்தை விட்டு உன்னைத் துரத்திவிடுவேன்” என்று கடுமையாக எச்சரித்தார்.

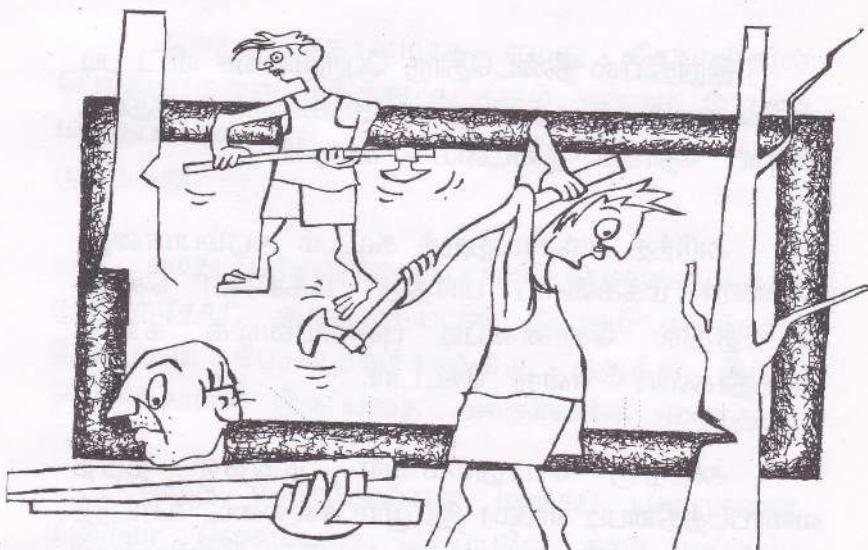
பின்பு சபையோர்ரப் பார்த்து “சபையோர்களே எமது கிராமத் திற்கு அதிஷ்டமொன்று அடித்திருக்கின்றது. அதாவது எமது கிராமத்தில் தங்கப் புதையல் ஒன்று இருப்பதாக வரைபடம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது.

இந்தப் புதையலை இந்தக் கிராம மக்களே கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அப்புதையலைக் கண்டுபிடிப்பவர்களுக்கு அதில் அரைவாசி

சன்மானமாக வழங்கப்படுவதுடன், மீதி அரைவாசியும் இந்த பஞ்சாயத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டு அது கிராம அபிவிருத் திக் குப் பயன்படும்” என்று கூறி வரைபடத்தை பொது மக்களிடம் கொடுத்தார்.

தங்கப் புதையல் என்றதும் பொதுமக்கள் எல்லோரும் நீயா? நானா? என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு வரைபடத்தைப் பார்த்தனர்.

மறுநாள் அதிகாலை செல்லாச்சிக் கிழவி அப்பம் அவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது அவருடைய வளவை கிராம மக்கள் கத்தி, கோடரி, மண்வெட்டி சகிதம் குழந்து கொண்டனர். கிழவிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவளுடைய கண்களையே அவளால் நம்ப முடியவில்லை. மெளனமாக இருந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மின்னல் வேகத்தில் மரங்களை வெட்டினார்கள். காடுகளைத் துப்பரவு பண் ணினார்கள். வேரைப்பிடுங்கிக் குவித்தனர். மண்ணைக் கிண்டி உழுதார்கள்.

ஆனால் அவர்களால் புதையலைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

இறுதியில் நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டபடி ஓவ்வொருவராகத், தத்தமது ஆயுதங்களைச் சுமந்தபடி, வீட்டை நோக்கி நடையைக் கட்டினர்.

அடுத்த பஞ்சாயத்துக் கூட்டம் ஆரம்பமானது. தலைவர் மக்களைப் பார்த்து “மக்களே! சென்ற கூட்டத்தில் சொன்னபடி புதையலைக் கண்டு பிடித்தீர்களா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு பொதுமக்கள் “நீங்கள் தந்த வரைபடத்தின்படி எல்லா இடமும் சல்லடை போட்டுத் தேடினோம். ஆனால் புதையல் கிடைக்கவில்லை” என்று வேதனையுடன் கூறினார்கள்.

அதற்குத் தலைவர் “புதையல் கிடைத்து

விட்டதே!” என்றார்.

தலைவரின் வார்த்தைகள் எல்லோரையும் ஆச்சரியத்திற்குள்ளாக்கியது.

தங்களையே மறந்து “புதையல் கிடைத்துவிட்டதா?” என்றனர்.

தலைவர் சிரித்துக் கொண்டு, “ஆம், புதையல் கிடைத்துவிட்டது. என்ன ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா? ஆச்சரியந்தான்.

அண்மைக் காலமாக எமது கிராமத்தில் பெரியோர்களை மதித்து நடக்கும் தன்மை போன்ற மனிதப் பண்புகள் குறைவடைந்திருப்பதைக் காண முடிந்தது.

எமது பஸ்களிலே கர்ப்பினிப் பெண்கள், வயது முதிர்ந்தோர், குழந்தையுடன் நிற்கும் தாய்மார், நோயாளி போன்றவர்களுக்கு தகுந்த இடம் கொடுக்காமல், இருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது.

அந்த மறைந்துபோன மனிதப் பண்புகளை மீண்டும் நிலைபெறச் செய்யவே காடு துப்பரவு செய்யும் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தேன்.

அதில் வயதுபோன கிழவி உங்களிடம் வந்து

உதவி கேட்டாள். ஆனால், நீங்களோ, பணம் தந்தால்தான் துப்பரவு செய்வோம் எனக் கேலி செய்தீர்கள்.

ஆனால், நான் புதையல் ஒன்று இருக்கிறது என்று சொன்னவுடன், ஊரே திரண்டு வந்து கேலி பண்ணிய கிழவியின் வளவென்றும் பாராமல் துப்பரவு பண்ணின்கள்.

இதிலிருந்து பெரியவர்களின் வார்த்தைகளை மதிக்காமல் பணத்தையே மதிக்கிறீர்கள் என்பது சொல்லாமலே புரிந்தது.

இந்தச் செய்கையே உங்கள் வாழ்வில் ஒரு பாடமாக இருக்கட்டும்.

இன்றிலிருந்தாவது பெரியோரை, பெற்றோரை, ஆசிரியரைக் கனம் பண்ணி நடப்பதுடன் பஸ் போன்ற வாகனங்களில் கர்ப்பினி, வயோதிபர், நோயாளி, குழந்தையுடன் நிற்பவர்கள் போன்றோருக்கு இடம் கொடுத்து அழிந்து, மறைந்து, கொண்டிருக்கும் எமது மனிதப் பண்புகளை மீண்டும் நிலைபெறச் செய்வோம்” எனக் கூறி பேச்சை முடித்தார்.

இப்பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவி உடனே எழுந்து “தம்பி நீ நீடுமி வாழ வேண்டும்” என்று கூறினாள்.

அதற்கு தலைவர் “ஏன் ஆச்சி அப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“உன்னோட இந்தக் தந்திரத்தால் மனிதப் பண்புகள் மட்டும் மலரல்ல, என்ற வாழ்வும் மலர்ந்திருக்கு. ஏனென்டா கேக்கிறா? பொதுமக்கள் துப்பரவு செய்து கிடைத்த விறகினால் நான் கஷ்டப்பட்டு விறகு வெட்டாம், இடியப்பம் அவித்து சீவியகாலம் முழுவதும் சந்தோசமாக வாழ்வேன்”

இதைக் கேட்ட சபையோர் கொல்லெனச் சிரித்துக்கொண்டதுடன் தலைவரின் திறமையை மேச்சினார்.

மீண்டும் கிராமத்தில் மனிதப் பண்புகள் பண்பாடு வளர்த் தொடங்கியது.

எழுத்தாளர் ஒ.கே. குணநாதன்.

ஓ.கே.குணநாதன் என் அன்புக்குரிய இனிய நண்பர். சறுகசறுப்பான ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளி. சிறந்த சமூக சேவையாளர்.

சிறந்த சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பாளியான இவரின் சிறுகதைப் படைப்புக்களும் இவரை நிமிஸ்து நோக்கச் செய்கின்றன. பரிசுகள் பலவென்ற சிறுகதைகள் பலவுற்றின் படைப்பாளி இவர் என்பது இப்போது பலருமின்த விடயமாகி விட்டது.

சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் 1995 இந்கான (வீரானந்தன், சுதந்திரம் சிறுவர் குறுநாவல்கள்) வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசுனையும் 1996 இந்கான (மாயக்கிழவி சிறுவர் குறுநாவல்) யாழ் இலக்கிய வட்ட சாகித்திய மண்டலப் பரிசுனையும் பெற்ற இவரை மட்டக்களப்பு மன்முனை வடக்கு கலாசாரப் பேரவை 1998 இன் இலக்கிய விழாவில் சிறந்த சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பாளிக்கான விருது வழங்கிக் கொள்வித்தது.

கிழக்கின் மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், வடக்கின் வவுனியாவில் வாழ்ந்த காலத்தில் பல நால்களைப் பிரசவித்துள்ளது மட்டுமன்றி, வவுனியாவின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார். “வவுனியாவும் இலக்கிய வளர்ச்சியும்” நால் இவரது அரிய படைப்பு.

வவுனியாவில் நடைபெற்ற மாவட்ட இலக்கிய விழா (1993) பிரதேச இலக்கிய விழா (1995) வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விழா (1997) ஆகியவற்றில் இவரின் பங்களிப்பு யாராலும் முழுக்க முடியாதது.

அதிலும் குறிப்பாக வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விழா மஸ்ரான “மருதநிலா”வின் தயாரிப்பில் இவரின் பங்களிப்பு என்றும் நினைவு கூரத்தக்கது.

அகளங்கள்

ISBN 955-96728-2-7

75/-